

Každá noční můra začíná jako nevinný sen.

FELIX BLACKWELL

UKRADENÉ JAZYKY

UKRADENÉ JAZYKY

STOLEN TONGUES
Copyright © 2017 by Felix Blackwell
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Tereza Plachá, 2023
Cover © Zhivko P. Petrov, 2023
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3712-3 (pdf)

FELIX
BLACKWELL

UKRADENÉ JAZYKY

přeložila Tereza Plachá

F**B****S**

Věnováno Holly neboli „Faye“

Tolik věcí mě nutí bát se usnout.
S tebou se naopak bojím zůstat vzhůru.

Zvláštní dík patří těm, bez nichž by tato kniha nevznikla:

Jeff Mumaugh
Rory Collins
John DeSantis
Saurabh Dutta
Jesse Laabs
Laren Lee
Michael O'Brien
Tanya Quarry
Gina Baird
Daniel Parco
Molly Walker
Colin J. Northwood

V dubnu roku 2016 jsem se tak zoufale snažil vyhnout práci na výzkumu, až jsem zabrousil na známé fórum hororových příběhů na redditu s názvem *NoSleep*. Lákalo mě se k němu připojit, a tak jsem rychle sepsal povídku inspirovanou poruchou spánku, kterou trpí má snoubenka, a povídku odeslal. Dostalo se mi úžasné odezvy, tak jsem napsal pokračování. A pak další. A další. Do pár měsíců jsem podepsal smlouvu k právům na zfilmování. Čtenáři mě nabádali, abych vybral dost peněz a příběh vydal jako řádný román. Výsledkem je tato kniha.

Nejedná se o pouhý přepis mého příspěvku na fóru. Tento román je propracovanou a rozšířenou verzí událostí, které jsem kvůli omezenému formátu fóra mohl původně popsat pouze stručně. Věřím, že kniha podává příběh mnohem suggestivněji.

Všem těm, kteří přispěli na kampaň Kickstarteru, všem, kteří mě podporovali na fóru, kreativní a inspirativní komunitě *NoSleep*, jakož i rodině a přátelům chci říct jediné – moc vám děkuji. Bez vás bych to nezvládl.

Prolog

Hluboko ve Skalnatých horách, na vrcholku větrem ošlehané hory, stojí srub. Je osamocený a poněkud nevýrazný. Ukrývá se na konci klikaté štěrkové cesty a obklopuje ho srpek lesa. V okolí nestojí žádné jiné domy a nebyt vzdáleného města, na nějž srub shlíží, mohl by jeho návštěvník nabyt dojmu, že je naprosto odříznutý od zbytku světa.

Právě na tomto místě se můj život proměnil v bizarní noční můru. To, co se na té hoře událo, zanechalo na mém těle i duši trvalé jizvy, zároveň to však vrhlo světlo na zdánlivě nesouvisející události, k nimž došlo mnohem dříve. Proto se ve vyprávění příběhu přeneseme do okamžiku, který příhodu na tom ohavném místě o několik let předchází.

Svého nejlepšího přítele Colina znám již od dětství. K jeho devátým narozeninám mu maminka koupila samičku papouška šedého, žaka. Jsou to velmi chytří tvorové a mívají dobrý vztah k dětem, takže jsme se oba v její přítomnosti výborně bavili. Pochopitelně jsme zkoušeli naučit ji sprostá slova, díky čemuž bylo jejím prvním slovem „pako“. A tak jsme jí začali říkat Pako Žako.

Až když jsem byl mnohem starší, došlo mi, že Pako zvládala mnohem víc než jen opakovat naučená slova. Byla schopná rozpoznat lidi a každého zdravila jinak. Ke Colinově mamince se naučila mluvit zdvořile, na jeho mladšího bratra však pokřikovala „čau, troubo!“. Někdy se dokonce pokoušela lidi utěšit, když slyšela, že se hádají nebo pláčou. Říkala „neplač“ nebo „mám tě ráda“.

Pamatovala si hlasy lidí i jejich tváře, takže ji občas rozrušilo, když viděla někoho, koho nepoznávala. Když nám bylo dvanáct, oblékli jsme si s Colinem halloweenské masky a mluvili na Pako. Bylo úžasné sledovat, jak se snaží spojovat si povědomé hlasy s neznámými tvářemi. Z jejího výrazu jste mohli vyčíst, jak moc ji to mate. Na některé masky dokonce reagovala výkřikem „hrůza! hrůza!“ a zuřivě máchala křídýlky.

S Colinem jsem se seznámil díky tomu, že bydlel ve stejné ulici. Kdykoli jsem zabočil na příjezdovou cestu k jejich vstupním dveřím, zvolala uvnitř Pako „ťuk, ťuk!“, a jejich zvonek se tak stal zcela zbytečným. Občas si s námi Pako hrála. Když jsem se vzdaloval od její klece, říkala „samá voda, samá voda“, když jsem se zase blížil, volala „přihořívá, přihořívá“. Tehdy jsem ještě nedokázal docenit, jak je bystrá, ale z dnešního pohledu žasnu nad tím, že si Pako uvědomovala vše, co se kolem ní děje. A právě proto z ní šel takový strach.

Ve čtvrtáku na univerzitě jsem začal chodit s dívkou jménem Faye. Colin se nedlouho předtím oženil a požádal nás, abychom se mu starali o mazlíčky, zatímco budou s novomanželkou Gabriellou na líbáncích. Tou dobou bydleli v horách v poměrně působivém starém domě, který Gabrielle zůstal po předčasné smrti otce. Cesta autem z našeho kampusu tam trvala jen čtyřicet pět minut, a tak jsme s radostí souhlasili. Těšil jsem se, až znovu uvidím Pako a že na pár dní vypadnu s novou přítelkyní ze školy.

Když jsme zastrachali klíčem v zámku starých vchodových dveří, ozvala se zevnitř Pako svým obvyklým „ťuk, ťuk!“,

a jakmile jsme vešli, celá se rozzářila. Ačkoli jsme se několik let neviděli, bezpečně mě poznala. Faye si zatím jen zvědavě prohlížela. Čekali tam na nás také dva horkokrevní huskyové: pes jménem Boomer a fenka Chewie. O zábavu jsme tedy měli postaráno.

Ptačí klec stála ve výklenku, u něhož se obvykle snídalo a ze kterého se naskýtal pěkný výhled na malou skupinku stromů. Z místnosti vedly prosklené posuvné dveře na terasu. Kdykoli jsme je já nebo Faye otevřeli, abychom vyvětrali, hulákala Pako „trhni si!“ a „smrt liberálům!“ na kolem prolétající kolibříky. Colin ji naučil spoustu různých průpovědek, aby Gabriellu uváděla do rozpaků, kdykoli měli návštěvu. Proto když jsme s Faye první večer sledovali filmy, nepřestávala nás Pako přitom rozesmívat svým žvaněním.

Později v noci jsem si sedl ke stolu a pracoval na eseji. Faye usnula na pohovce a já viděl jen kudrliny jejích nazrzle zlatavých vlasů, jak visí těsně nad psy pochrupujícími na podlaze. Televize byla vypnutá. Pako se uklidnila a tiše mě z klece pozorovala. V tu chvíli jsem si uvědomil, že všude panuje naprosté, hrobové ticho. Nešlo jen o zvířata, zdálo se, že utichl i celý okolní les. To ticho mi bránilo v soustředění a poslední zbytky mé vůle k práci se rozplynuly. A tak jsem probudil Faye a psy a odešli jsme nahoru do pokoje pro hosty.

Během noci nastává kratičký okamžik, kdy mozek nespí, ale ani nebdí a nachází se kdesi uprostřed. V takových chvílích občas něco slyším – vzdálené hlasy či podivné zvuky. Obvykle nad nimi mávnu rukou jako nad ozvěnami snů, jež se nezřetelně formují na samotném okraji vědomí. Proto když jsem té noci něco zaslechl, nevěnoval jsem tomu pozornost. Ten zvuk se mi však zas a znovu vtíral do mysli. Nakonec jsem se v posteli posadil a snažil se určit, zda je zvuk skutečný. Po chvíli jsem uslyšel, jak dole švitoří Pako. Z dětství jsem si pamatoval, že téměř nikdy nemluví, když je sama, a rozhodně

nikdy nevydává zvuky v noci. Teď však napodobovala smích a opakovala „haló! haló!“.

Měl jsem za to, že se na sebe snaží upozornit, a tak jsem sešel ze schodů, abych zkontroloval misku s krmením. Když jsem rozsvítil, zírala Pako ke stropu, naprosto uhranutá něčím, co jsem neviděl. Napadlo mě, že si všimla jedné z mnoha mūr, které jsme při venčení psů omylem vpustili dovnitř. Odmítala se mnou mluvit. Pokrčil jsem rameny a vrátil se do postele. Párkrát ještě něco zabrebenčila, když jsem usínal, ale ničemu z toho jsem nerozuměl.

Ráno venku jasně zářilo slunce, a tak jsme s Faye vzali psy na procházku do lesa. Vydali jsme se na výpravu po okolí a domů se vrátili až kolem oběda. Když jsme se blížili k proskleným posuvným dveřím v zadní části domu, uslyšel jsem, jak Pako vevnitř křičí „ťuk, ťuk“ a „haló!“. Vešli jsme dovnitř a ona nám mávala křídýlky na pozdrav a rozjařeně hvízдалa. Po zbytek dne pokračovala Pako v nesrozumitelném žvanění, s nadcházejícím soumrakem se však její chování změnilo. Zdálo se, že ji uhranuly posuvné dveře a okno v kuchyni, nakláněla hlavu a nespouštěla je z očí. Tentokrát si toho všimla i Faye, ale domnívala se, že jen Pako venku slyší sovy nebo vidí kolem terasy poletovat netopýry.

Když jsme pak večer leželi v posteli, připadalo nám, že jsou Boomer a Chewie neklidní. Neustále vstávali z pelechů, rozhlíželi se kolem, čichali, jako by z chodby něco věřili, a hned po ulehnutí se opět s trhnutím budili. Cinkání jejich obojků mě začínalo dovádět k šílenství, tak jsem odvedl psy do hlavní ložnice, abych je tam zavřel. Jen co jsem to udělal, ozvala se z přízemí Pako: „Ťuk, ťuk! Ťuk, ťuk!“

Trochu mě to vyděsilo, a tak jsem sešel dolů, abych ji zkontroloval. Stále nespouštěla oči z prosklených dveří. Nebylo tam nic k vidění, jen stěna černočerné tmy. Ani když jsem

rozsvítil světlo na verandě, neviděl jsem nic než prázdnou terasu a sotva patrné obrysy nejbližších stromů. Zatáhl jsem žaluzie a doufal, že ji tím uklidním. Pak jsem se odšoural zpět do patra.

V okamžiku, kdy jsem vkročil na poslední schod, zavřeštěla Pako: „Ťuk, tuk!“ Tentokrát mě tón jejího hlasu doopravdy znepokojil. Seběhl jsem ze schodů a přihnal se ke dveřím. Vyhlédl jsem kukátkem ven a napůl očekával, že tam uvidím nějakého šílence s nožem v ruce. Žádný tam však nestál, viděl jsem jen prázdnou pěšinu vedoucí k potměšlé ulici. Jakmile jsem se odvrátil ode dveří, napodobila Pako vrčení a hned nato smích.

Srdce se mi v hrudi mocně rozbušilo. Nechtěl mě jen Colin napálit tím, že Pako něco takového naučil? Prošel jsem celé přízemí, rozsvítil každé světlo a prohledal všechny místnosti, ale neobjevil jsem nic neobvyklého. Pak jsem to vzdal, ospale jsem si povzdechl, nakázal Pako, aby už držela zobák, a vrátil se do postele. Než jsem zavřel dveře do ložnice, uslyšel jsem ji tence volat: „Neplač. Neplač.“

Když jsem Faye vyložil události předchozí noci, vysmála se mi. Celou sobotu mě pak škádlila tím, že si utahovala z mé důvěřivosti a ráčkovala na Pako.

„Tak ty sis z Felixe takhle vystřřelila?“ ptala se a hladila ji po tvářích. Pako si náhlou pozornost užívala a něco spokojeně breptala. „No ano. Pěkně jsi ho postrrrašila! Copak to bylo? Netopýřří na verrrandě?“

Odpoledne jsme si opekli něco dobrého na grilu a pak jsme vzali psy na procházku do lesa, tentokrát mnohem delší než minule, takže jsme v rychle nastalém šeru málem nenašli cestu zpět. Z hlubokého lesa kolem nás se ozývaly podivné zvuky, kvůli kterým se psi co chvíli zběsile rozštěkali. Než jsme došli na terasu, padla taková tma, že nám rozsvícená světla domu připadala jako uklidňující maják.

Pako nás však nijak nadšeně nevířala. Krčila se pod bidýlkem za houpačkou v koutě klece. Vzhléřla, a jakmile mě uviděla, zdálo se, že se jí ulevilo. Váhavě vystoupila ze skřýše. Faye otevřela klec a pobídla papouška, aby jí sedl na ruku.

„Copak se stalo, drobečku?“ zeptala se mateřsky. „Slyšela jsi něco strašidelného?“ Faye jí hladila po hlavičce a snažila se jí ukonejšit, ale Pako stále upířala pohled k proskleným posuvným dveřím.

„Celá se třese,“ řekla Faye a otočila se na mě. „Je k smrti vyděšená.“

Zkontroloval jsem, zda jsou dveře zamčené, zamžoural jsem do tmy za nimi, zatáhl žaluzie a pomohl Faye utěšit Pako. Nakonec se zklidnila natolik, že jsme jí mohli vrátit do klece, aniž by začala vyvádět, ale její stav jen umocnil naše rostoucí znepokojení. Na té hoře se rozhodně dělo něco zvláštního.

Té noci jsme s Faye leželi v posteli a sledovali film na notebooku, když vtom se z přízemí ozval hluk. Znělo to, jako by někdo vysypal v kuchyni na zem příbory, ale pak mi došlo, že to byla ptačí klec. Pako zavřeštěla a hned nato se rozštěkali psi. Vyskočil jsem z postele a seběhl ze schodů. Boomer a Chewie vrčeli na dveře vedoucí na verandu. Klec ležela na zemi a Pako uvnitř zběsile pleskala křídly.

Přiskočil jsem k ní, postavil klec na stůl a pak jsem prudce vytáhl žaluzie. Veranda byla prázdná, jen nedaleký les se za ní vlnil ve větru. Vzal jsem za kliku, abych se ujistil, že jsou dveře stále zamčené, a když jsem zjistil, že ano, trochu jsem se uklidnil. Opět jsem pro jistotu prohledal celý dům a opět jsem nenašel nic neobvyklého. Cestou kolem velkého portrétu Gabriellina zesnulého otce se mi vybavila představa, jak jeho duch bloudí chodbami domu. Napadlo mě, že tu možná stále je. Ale brzy jsem tu myšlenku pustil z hlavy.

Faye na mě z patra zavolala a ptala se, co se stalo.

„Psi venku něco zaslechli a začali šílet,“ vysvětlil jsem. „A myslím, že Pako to tak vyděsilo, že převrhla klec ze stolu.“ Takové vysvětlení ani jednoho z nás nepřesvědčilo, ale žádné jiné jsem nebyl ochotný zvážít.

„Přines ji nahoru,“ řekla Faye. „Vezmeme si ji na noc k sobě a uvidíme, jestli se uklidní.“

Zasmál jsem se.

„To myslíš vážně? Bude nás celou noc budit.“

Moje námitky však nepadly na úrodnou půdu, Faye mezi tím sešla ze schodů a přistoupila ke mně. „Spíš my budeme budit ji,“ řekla a dloubla mě do žeber. Okamžitě jsem vzdal jakýkoli odpor a horlivě přikývl.

„A psy bereme taky,“ dodala, popadla ptačí klec a hvízdla na Chewie a Boomera. Vyběhli za ní do patra, nadšení tím, že opět smí do naší ložnice. Stejně jako Pako i oni neradi zůstávali na noc sami, obzvláště v přízemí. Bezmocně jsem pokrčil rameny a následoval je všechny do ložnice. Zavřel jsem dveře a zamkl nás uvnitř.

Bylo kolem druhé ráno, když mě probudil hlas papouška.

„Neplač... neplač...,“ opakovala Pako z protějšího rohu místnosti. Natáhl jsem se přes spící Faye a vzal si z nočního stolku telefon, abych si v jeho bledém světle prohlédl místnost. Pako seděla na bidýlku a hleděla ke dveřím ložnice. S natočenou hlavou pozorně poslouchala něco, co jsem neslyšel, a pak otevřela zobák, jako by přemýšlela, co říct. Chewie se zkoušela dostat čumákem pod dveře a čenichala, Boomer jen vzpřímeně seděl s nastraženými ušima a cukal hlavou ze strany na stranu ve snaze zaměřit to, co slyšela Pako.

Faye zamumlala něco ze spaní, ale skoro jsem jí nerozuměl. Znělo to jako: „... kde najdou... tam, kde je... ne, ne...“

Boomer zakňučel a Chewie se stáhla ode dveří. Zacouvala k Boomerovi a posadila se vedle něj. Pako vykřikla „samá voda, samá voda“ stejně jako při hře, kterou jsme s ní kdysi hrávali.

Zatřásl jsem s Faye, aby se probudila, kývl směrem k tomu, co se před námi odehrávalo, a pak si přitiskl prst ke rtům. Zůstala zticha, ale její oči křičely hrůzou, navzdory tmě jsem zřetelně viděl jejich bělma. Schoulila se pod příkrývkou, já vyklouzl z postele a oblékl si džíny.

Pako zamáchala křídly a zakřičela: „Přihořívá... Přihořívá...“ Psi zaujali obranný postoj, ale nezačali štěkat ani vrčet. Jen naslouchali a občas vrhli pohled na mě nebo na sebe navzájem.

„Přihořívá! Přihořívá!“ ječela Pako a stále zuřivěji tloukla křídly. Po pár vteřinách najednou ustala a podívala se na mě, pak na dveře a tiše pronesla: „Ťuk, ťuk.“

Strnul jsem, jako bych byl k podlaze přikovaný, a zatajil se mi dech. Dveře se v pantech mírně zachvěly, jako by na ně někdo přitiskl ucho. Ticho prolomila až Faye, když zašeptala: „Neotevírej.“

Můj mozek však význam toho, co řekla, nezaregistroval. Natáhl jsem ruku, pomalu otočil klíčkem a otevřel dveře. Vyřaly táhlé zavržení, které se rozeznělo celým domem. Nikdo tam nebyl. Cítil jsem, jak se mi kolem nohou prosmýkli psi, aby vyrazili ze dveří. Zůstali stát přede mnou a nehybně zírali do tmavé chodby. Na jejím konci zely otevřené dveře do hlavní ložnice. V místnosti byla naprostá tma, ale psi do ní hleděli tak upřeně, jako by tam něco viděli.

„Co tam je?“ zašeptal jsem a pohladil Chewie na hlavě. Nehnula ani brvou. Celé tělo měla zařatá a připravené k útoku. Ani jeden ze psů však nevydal sebemenší zvuk. Vypotácel jsem se do tmavé chodby, abych zkontroloval Colinovu ložnici, ale zastavila mě silná vlna nevolnosti. Zdi se kolem mě rozvlnily a podlomila se mi kolena. Jakmile jsem opět získal rovnováhu, ozvala se za mnou Pako: „Přihořívá...“ a záhy vykřikla: „Hrůza!

Hrůza!“ Nato se chodbou rozlehlo řinčení klece a Fayin hlasitý výkřik.

Vystřelil jsem zpět do ložnice. Málem jsem při tom zakopl o psy, kteří se rozštěkali na celé kolo a rozzuřeně vrčeli. Rozsvítil jsem v pokoji pro hosty a uviděl Faye u čela postele, s koleny pod bradou a vyděšeným výrazem. Ptačí klec opět ležela na zemi. Pako uvnitř zuřivě máchala křídly a stále křičela.

„Někdo tu byl,“ vypravila ze sebe Faye a snažila se nerozplakat. „Měla jsem pocit, že tam někdo stojí, přímo tamhle.“ Ukázala na místo, kde jsem právě stál.

V tu chvíli jsem toho měl tak akorát dost. Oblékli jsme se, sbalili si kufry a vyvedli psy ven. Všichni jsme se naskládali do auta a uháněli dolů z kopce. Cestu nám osvětloval úplněk. Po celou dobu, než jsme dorazili domů, jsme si s Faye vyprávěli všechny podivné a nevysvětlitelné věci, které se nám v životě staly. U mě šlo většinou o zvuky, které slyším v noci, Faye bývala jako dítě náměsíčná. Pako náš rozhovor sledovala z klece na Fayině klíně, ale ani nedutala.

Přišlo pondělí a Colina s Gabriellou překvapilo, když jsme jim řekli, že si musí pro zvířata přijet do mého bytu. Po letech se mi svěřili, že Pako od té doby už nikdy nepromluvila.

ČÁST PRVNÍ

Kapitola první

Sníh jsem naposled viděl před mnoha lety. Teď ležel na silnici čerstvý prašan a autu z půjčovny dělalo potíže vydrápat se do kopce. Těžko si člověk mohl vychutnat okouzující výhled, když se snažil nesjet z útesu, ale občas se mi podařilo na chvíli se rozhlédnout. Napravo od nás ubíhal jinovatkou pokrytý borový les a nalevo se hluboko pod námi rozprostíralo obrovské údolí s městskou zástavbou. Všude kolem nás lemovaly horizont desítky rozeklaných štítů zasněžených hor.

Mým spolujezdcem byla Faye. Odhrnula si z tváře pramínek ohnivě zlatavých vlasů a zadívala se do mapy v telefonu.

„Už nám chybí jen půl míle!“ řekla a rozzářila se nadšením.

Byl čtvrtek odpoledne a my jsme měli namířeno do chaty Fayiných rodičů vysoko na úbočí hory Pale Peak. Z jejich domu v Avonwoodu v Coloradu nám cesta autem trvala asi dvě hodiny. Vyrazili jsme hned poté, co nás její matka překvapila tím, že nám dala klíč od chaty. S Faye jsme se o několik týdnů dříve zasnoubili, a tak nám její rodiče koupili letenky, abychom to s nimi oslavili.

Toho měsíce jsme měli páté výročí vztahu. Já si dodělával doktorát z angličtiny a Faye si našla práci v přírodní rezervaci, kde se starala o divoká zvířata. Vždy jsme mluvili o tom, že se sem někdy vypravíme, ale život nám nepřestával házet klacky

pod nohy, a tak náš sen o útěku jaksi nedocházel naplnění. Společně strávený čas se smrškl na kratičké okamžiky před usnutím.

Nakonec bylo zapotřebí vytasit zásnubní prsten a pohádat se s oběma našimi šéfy, ale podařilo se. Konečně dovolená. Čekal nás romantický pobyt v horském srubu, zcela nečekaný a zcela odlišný od jednotvárného života v Kalifornii. V letadle jsem si představoval týden strávený s Fayinými snobskými rodiči v naklizeném domě a příjemně mě překvapilo, když nám na pár dní zapůjčili svou chatu. Už jsem nás s Faye viděl, jak sedíme zachumlaní v dece u praskajícího ohně, popijíme horkou čokoládu a v dobré náladě si povídáme o podmínkách našeho manželství. Ona by určitě požadovala pravidelné masáže zad a na oplátku by mi dovolila kupovat si videohry, kdykoli by se mi zachtělo.

„Panebože,“ vyhrkla Faye, přerušila tím tok mých myšlenek a plácla mě do stehna. „Felixi, podívej!“

Jakmile jsme zahrnuli za ohyb křivolaké cesty, naskytl se nám pohled na malé sroubené stavení. Nebylo o moc větší než letní chaty, jaké jsem běžně vídal, a podél něj stálo malebné stromořadí. Celá ta scenérie nám připadala jako z obrazu Thomase Kinkadea.

„Krucí,“ zamumlal jsem.

Zdálo se, že nám auto na příjezdové cestě vydechlo naposledy. Faye vyskočila ze dveří a oběhla chatu několikrát do kola, aby si ji pořádně prohlédla.

„Panebože, ta je rozkošná!“ křičela zpoza budovy. Vykládal jsem kufry z auta a slyšel její nadšený smích. „A podívej se na tohle, Felixi! Přímo od zadních dveří vede pěšina do lesa!“

Následoval jsem stopy, které po sobě nechala ve sněhu. Nasněžily asi dva centimetry, což stačilo sotva na to, aby byla země pocukrovaná do bíla, ale i tak se mě s každým křupajícím krokem zmocňovala chlapecká bezstarostnost. Jakmile jsem zašel za roh, přistála mi za krkem hnědobílá sněhová koule.

„Faye!“ okřikl jsem ji. „Vždyť byla plná kamenů!“

Má snoubenka vykoukla zpoza hranice dřeva a škodolibě se zakřenila. Sklonil jsem se k zemi, abych uplácal také takovou kouli, Faye se rozesmála a vzala nohy na ramena. Přeběhla loučku, jež byla naším zadním dvorkem, a vklouzla do tmavého lesa. Vyřítíl jsem se za ní, ale nedaleko lesa jsem se zastavil.

„Ehm, zlato?“ zavolal jsem na ni. „Nežijí tady nahoře... to... vlci a medvědi?“

Faye vyskočila z lesa asi dvacet metrů ode mě.

„Tady je tolik turistických tras!“ zavolala v odpověď a mávla na mě, abych přišel blíž.

Otočil jsem se, abych se vrátil k autu.

„Projdeme se až zítra, broučku,“ houkl jsem na ni přes rameno. „Dneska musíme vybalit.“

„Páni, koukej na ten výhled,“ řekla, udělala z prstů rámeček a zadívala se skrz něj na chatu. „Tady budu kreslit jako utržená ze řetězu.“

„Tužky máš v kufru, zlato. Nejdřív se to musí odnést dovnitř.“

Poraženě si odfrkla a následovala mě k autu.

Interiér srubu měl moderní stříh v bílé barvě, zjevně zde v uplynulých letech proběhla rekonstrukce. Nepasoval příliš k venkovskému rázu budovy, ale alespoň tu nechali krb. Obývací pokoj byl spojený s kuchyní, odkud vedla krátká chodba do ložnice a koupelny. Odložili jsme zavazadla na podlahu a dali se do objevování. Faye vyrazila do ložnice, zatímco mě zaujal televizní koutek. Byla tu poměrně nová plazmová televize, souprava stereo z devadesátých let a malý DVD přehrávač.

„Proč jsi mi neřekla, abych vzal filmy?“ houkl jsem na Faye do chodby.

„Nevěděla jsem, že tady mají televizi,“ vysvětlila Faye. „Hele, pojd' si sáhnout na postel. Je z nějaké paměťové pěny nebo tak něco.“ Blaženě vydechla.

„Jak to myslíš, že jsi to nevěděla?“ zeptal jsem se a přitom se přehraboval v zásuvkách a hledal filmy na DVD. „Přece jsi tu už byla, ne?“

„Naposled asi ve čtrnácti, vlastně jsem tu byla jen jednou. Dost se tu toho změnilo.“

„Jen jednou? Vždyť jezdíš k rodičům skoro každé Vánoce. To jste tu nikdy netrávili svátky?“

„Rodiče tu taky spoustu let nebyli. Myslím, že chtě...“

„Bože můj!“ vyhrkl jsem a upřeně se zahleděl do jedné ze skříněk u televize.

„Co je?“ zavolala na mě Faye.

Zmohl jsem se jen na „žežíšmarjá!“ a natáhl jsem ruku po tom, co leželo uvnitř.

Faye se přihnala chodbou do obývacího pokoje.

„Tak co se děje?“

Vytáhl jsem to ze skřínky.

„To je... to je Super Nintendo,“ vypravil jsem ze sebe pomalu.

„Jo. No a?“

Otočil jsem se na ni.

„*Super Nintendo*, Faye.“

Obrátila oči v sloup.

„Táta jím byl posedlý, když jsem byla malá,“ vysvětlila pohrdavě a zamířila zpět do ložnice. „Koupil ho pro Beccu, ale tu to nikdy nechytl. Tak to asi přivezl sem, aby se tu na to prášilo.“

„Pane na nebi!“ vykřikl jsem a přiměl ji tím, aby se zastavila.

„Co zas?“ vyštěkla, ale pousmála se.

Rozechvěly se mi rty.

„To nemůže být... to je *Donkey Kong Country 2*,“ řekl jsem. Přitiskl jsem si kazetu se hrou k hrudi, jako bych objímal přítele z dětství.

„Pro Kristovy rány,“ zabručela Faye.

„To je moje nejoblíbenější hra vůbec. Trvalo mi věčnost, než jsem ji dohrál, a má dokonalý soundtrack.“

„Hm. I Becca měla tu hudbu vlastně docela ráda,“ řekla Faye.

„Tak to si беру nesprávnou sestru,“ zamumlal jsem.

„Jak prosím? Asi jsem se přeslechla.“

„Nech nás,“ řekl jsem a hodil po ní klíče od auta. Odrazily se od její hrudi a spadly na zem. Faye se ani nepohnula, dojem to na ni nejspíš neudělalo. „Můžeš jet domů,“ dodal jsem, vložil kazetu do nintendo a usadil se na pohovku. „Já... *my* teď potřebujeme trochu času pro sebe.“

Slyšel jsem, jak klíče prosvištěly vzduchem, a ucítil jsem náraz do týlu.

Slunce zapadlo a rozfoukal se studený vítr. Přehraboval jsem se jídlem, které jsme přivezli, a snažil se vymyslet, co uvařit k večeři. Faye se usadila na pohovku s několika časopisy, které si koupila na letišti.

„Ty jo, Zahrada bohů vypadá parádně,“ řekla a otočila ke mně časopis, abych si prohlédl fotografii nějakého zvláštního skalního útvaru. Byl to cestovatelský časopis pro turisty. Mou pozornost však upoutala fotografie indiánské členky na protější straně.

Skalnaté hory jsou bohaté na historii a opředené mýty původních obyvatel. Snad na každém místě, kam se přijedete podívat, býval domov původních obyvatel a místní ekonomika se z této skutečnosti bez ohledu na následky snaží vytěžít co nejvíc. V každém z tisíců obchůdků se suvenýry rozesetých po celé oblasti si můžete pořídit „pravé“ indiánské výrobky, ale najít indiány vyobrazené jinak než jako bájně hrdiny či záhadné divochy je skutečně oříšek.

Na Pale Peaku tomu nebylo jinak. Když jsme se ve městě zastavili na nákup, zahrnula nás pokladní historkami o magii a dávných bitvách. Vznikl zde průmysl, který se snaží prodat

obraz indiánů jako tajuplných původních obyvatel, již prováděli rituály a bojovali s kovboji, aby posléze dočista zmizeli a nechali po sobě jen hroty šípů a legendy o souhvězdích. Musím ale uznat, že díky tomuto nadšení pro všechno, co s indiány souvisí, ač je hnáno komerčním ziskem, si celá tato oblast zachovává bohatství živé paměti.

Když Faye usnula, zalistoval jsem jejím časopisem a pátral po méně senzačních zajímavostech o místní historii. Praskání ohně mezitím utichlo a mou pozornost upoutaly zvuky zvenku. Vítr v prudkých poryvech cosi šeptal na úbočí hory a do okenních tabulek vhněl čerstvý sníh. Z lesa se ozýval všemožný povyk, nejspíš to byla zvířata, ale nedokázal jsem je rozpoznat. Zněla hrůzně a bezútěšně, jako když vyjí umírající vlci. Čím déle jsem jim naslouchal, tím více mi naháněla husí kůži, a tak jsem raději vytáhl notebook a vyzkoušel zdejší prastarou wifi. Připojení bylo slabé a často mi při brouzdání na internetu vypadávalo. Po půlhodině jsem to vzdal, odešel jsem si lehnout do postele a nechal Faye na pohovce. Když spí takto tvrdě, není radno ji budít.

Kolem půlnoci mě vzbudil Fayin hlas.

„Felixi, zlato, vstávej. Vstávej. Venku někdo je.“

Stála ve dveřích, zabalená v dece. Celou dobu spala na pohovce.

„Co... cože?“ řekl jsem a promnul si oči, abych na ni mohl zaostřit. Byla tma. Jediné světlo do místnosti vrhal měsíc. Faye stála v jeho stříbřitém svitu. Její přízračný zjev a strach v hlase mě vyděsily.

„Venku jsem někoho slyšela,“ pokračovala. „Někdo tam volal o pomoc.“

Skopl jsem ze sebe peřinu a jen v trenkách se odbelhal do obývacího pokoje. Celou místnost halila ještě větší tma. Všechny závěsy byly zatažené.

„Hele, já nic ne...“

„Pšššt!“ řekla Faye a popadla mě za paži, abych neodcházel.

Nakonec jsem skutečně něco uslyšel. Znělo to jako bolestný křik zvířete nebo možná člověka. Spíše teskný nářek, než že by se někdo zranil. S Faye jsme si vyměnili znepokojené pohledy.

„Měl bys to omrknout,“ zašeptala a podala mi svou bundu. Prohrabal jsem tašky na kuchyňské lince a našel jsem baterku, kterou nám dal Fayin otec. Znovu se ozval křik, tentokrát mnohem hlasitěji, a já rozuměl „nechte mě být“ nebo „nechci tu být“. Vítr a ozvěna zvuk tak tříštily, že zněl téměř nelidsky.

Ve chvíli, kdy jsem pootevřel dveře, mě na tváři zaštipal porыв ledového horského větru, vyhnal mi z očí poslední zbytky ospalosti a zbystril mé smysly. Kužel světla přejel terasu a mýtinu za ní. Ozářil načechranou zimní pokrývku, neodhalil však nic neobvyklého. Namířil jsem svítilnu na hradbu lesa, ale její světlo bylo příliš slabé, aby temnotou proniklo.

„Nic,“ řekl jsem a vrátil se do tepla srubu. „Nejspíš to byl jelen nebo tak něco. Ti vydávají fakt děsivé zvuky. Nedivil bych se, kdyby byl zraněný.“

Faye to neuklidnilo. Obešla místnost a vyhlédla ven z každého okna. „To byl člověk, Felixi. Moc dobře víš, že to byl člověk. Možná tu někdo tábořil a ztratil se.“

„Tábořil? Ve sněhu?“ zeptal jsem se nevěřícně. Jako Kalifornanovi mi to připadalo naprosto praštěné. „Hele, víš, co je to pareidolie? V našem mozku je od narození takový předem nainstalovaný software. Umí rozpoznávat tváře, tvary a tak podobně. Pomáhá nám rozpoznat naši matku, když jsme malí, a pomáhá nám...“

„Jo,“ přerušila mě Faye.

„No a ten někdy selže,“ pokračoval jsem. „Pamatuješ si třeba, když jsi jako malá viděla na zdi stín a myslela sis, že je to příšera? Nebo když jsi v mracích viděla obrysy zvířat? To je pareidolie. A může být i akustická. Stačí, aby třeba v jeskyni

zafoukal vítr správným způsobem, a lidi si myslí, že slyší hlasy. Náš mozek si z toho dokonce poskládá i slova v jazyce, který znáš nejlépe.“

Faye si odhodila divoké lokny z obličeje a zprudka vydechla. „S pareidolií se jdi bodnout.“

Vlezla si do postele a zavřela oči. Po zbytek noci se jen převalovala.

Kapitola druhá

S ránem zaplavil ložnici příliv jasného světla. Má radost z krásného slunečného dne ochladla ve chvíli, kdy jsem se podíval na příjezdovou cestu. Naše auto z půjčovny bylo uvězněné v kostce ledu a vysekat by ho zvládl snad nějaký archeolog z budoucnosti. Faye se povedlo usnout až kolem třetí hodiny ráno, a tak byla naprosto tuhá ještě dlouho poté, co jsem došládl. Stihl jsem proto dobrou hodinu hry *Donkey Kong*, pak jsem se navlékl do zimního oblečení a šel se porozhlédnout kolem srubu.

Venku jsem nenašel jediný důkaz noční návštěvy. Bílou krajinu ale nenarušovaly ani naše stopy, brzy ráno tedy muselo sněžit. Teď však byla obloha jasná a blankytně modrá. Slunce ozařovalo okolní les, který v jeho svitu působil vřelým a lákavým dojmem, a tak jsem přešel mýtinu a vydal se na krátkou procházku.

Pěšinu, o které včera mluvila Faye, zasypal sníh, takže jsem si vyšlapal vlastní cestu. Kráčel jsem mezi stromy a pozoroval ledově třpytivé paprsky slunce, jež se přede mnou při chůzi objevovaly a zase mizely. Vyčítal jsem si, že jsem ve srubu nechal svůj telefon s vynikajícím fotoaparátem. Když jsme

ještě bydleli v Santa Cruzu, oblíbili jsme si s Faye trávit čas v přírodě. Často jsme se procházeli sekvojovými lesy, kde jsem ji nakonec jednou při táboření požádal o ruku.

„Felixi!“ dolehl ke mně hlas zdálky. Drobní ptáčci a veverky rozrušeně poskakovali na stromech a shazovali z větví sníh. Vrátil jsem se na louku a uviděl jsem Fayinu tvář v okně do ložnice.

„Dobré ráno,“ houkl jsem na ni.

„Počkej tam. Jen na sebe něco hodím!“ zavolala. Její hlas se odrazil od protější hory a po chvíli se ke mně vrátil ozvěnou.

Zbytek dopoledne jsme strávili mapováním lesa za srubem. Dělalí jsme to pokaždé, než jsme se vypravili na větší túru, abychom se při ní neztratili. Cesta, kterou jsme v patnácti-centimetrovém sněhu vyšlapali, nás zavedla na západní okraj hory Pale Peak, odkud se nám přes rokli naskytl výhled na protější horu. Dole pod námi uháněla řeka a klikatila se mezi kameny. Ze všech směrů nás uchvacovala nádhera přírody a vábila nás hlouběji do lesa.

Po cestě zpátky si Faye umanula, že zaslechla něčí hlas. Několikrát to za chůze zmínila, zasyčela na mě, abych byl zticha, a otočila se, aby zjistila, odkud hlas přichází. Napínal jsem uši, ale kromě větru hvízdajícího ve větvích a sotva patrného zurčení vody jsem nic neslyšel.

„Myslím, že jsi jen rozrušená ze včera, lásko,“ nabídl jsem vysvětlení. Pohled, který na mě vrhla, mě málem přiměl vzít ta slova zpět.

„Kdy naposled jsem byla paranoidní?“ naléhala. „Nejsem blázen, Felixi. Někoho jsem slyšela.“

„Jak to znělo?“ zeptal jsem se. Vraceli jsme se lesem pokrytým tenkou vrstvou sněhu a svědomitě jsme následovali vlastní stopy zpět do srubu.

„Byl to muž,“ řekla. „Něco ho trápilo.“

„Možná ochutnal zapečené těstoviny od tvé mámy,“ odpověděl jsem. Dost jsem tím riskoval, ale vyplatilo se. Faye

se rozesmála a její smích se rozezněl celým lesem. Tolik jsem miloval, jak mhouřila oči, když se smála.

Zbytek cesty jsme mluvili jen o jídle a pořádně nám vyhládl. Když jsme se blížili k okraji lesa, zaběhl jsem si odskočit. Faye se vydala napřed.

„Felixi.“

Dolehl ke mně její prázdný, tlumený hlas. Jakmile tu informaci můj mozek zpracoval, ucítil jsem horký nával paniky. Něco se stalo. Zněla vyděšeně.

A do hajzlu, určitě je tam medvěd, pomyslel jsem si a už jsem měl před očima svou snoubenku, jak stojí tváří v tvář šelmě.

„Co je?“ zašeptal jsem, zapnul si poklopec a pomalu se vyplížil za zvukem jejího hlasu. Srdce mi tlouklo tak, že jsem ho cítil až v krku.

„Koukej,“ řekla.

Faye stála asi deset metrů přede mnou mezi dvěma stromy. Ruku měla nataženou nad sebe a ukazovala na něco, co jsem neviděl.

„Co tam je?“ zašeptal jsem a stále se pohyboval jako voják za nepřátelskou linií. Obešel jsem několik stromů a snažil se rozpoznat, na co to ukazuje. Pak jsem spatřil něco podivného. Cosi tam viselo a otáčelo se.

Přistoupil jsem blíž a odhrnul si z výhledu několik větví. Přimo nad hlavou Faye visel nějaký ozdobný předmět.

„Co to, sakra, je?“ vyhrkl jsem bezprostředně, div jsem se nerozesmál. Po hrůzném očekávání, že jsme určitě narazili na grizzlyho, mi spadl obrovský kámen ze srdce.

Věc, na niž jsme se dívali, sestávala z větví a kostí zručně zohýbaných do nepřírozeně napjatých tvarů. Visely z ní kusy rozedřeného provázku s jestřábími pery na koncích. Dalším provázkem byl protkaný střed této ozdoby do obrazce zdeformované pavučiny. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, na co se to dívám, ale nakonec mi to došlo.

„To je... Sakra, není to lapač snů?“ zeptal jsem se spíše sám sebe než Faye. Nic neřekla.

Byl obrovský. Na rozdíl od těch drobečků, které jsem vídal v oknech ložnic nebo na zpětných zrcátkách aut, měl tento lapač přes půl metru v průměru. Vypadalo to, že ho někdo vytvořil ve spěchu. Provázek držel pohromadě pokroucené větve v nepřírozených, téměř zlověstných tvarech. Na některých pírkách a kostech byla zaschlá krev. Představil jsem si, jak lapač horečnatě sestavil nějaký šílenec ve snaze zahnat hlasy, které slyší v hlavě.

„Kdo to sem, ksakru, dal?“ vyhrkla zničehonic Faye, až jsem nadskočil. Ten předmět mě natolik uhranul, že jsem málem zapomněl, že stojí hned vedle mě.

„Nevím,“ odvětil jsem a natáhl ruku, abych se lapače dotkl. „Nedělej to!“ zakřičela a plácla mě dlaní do týlu. „Nejsi náhodou nadšenec do hororů? Seslal bys na sebe prokletí nebo tak něco, ty troubo.“

„Zajímalo by mě, jak dlouho to tu je,“ řekl jsem.

„Někdo tu před chvílí byl,“ odvětila Faye. „Podívej.“ Ukázala na stopy ve sněhu. Vedly kolem stromu, ze kterého visel lapač snů.

Otiskl jsem botu vedle jedné ze stop. Velikost byla přibližně stejná, ale ani na jedné jsem nerozpoznal žádný vzorek.

„Mohl jsem je udělat já,“ řekl jsem. „Víš, předtím, když jsi ještě spala.“

„A to sis nevšiml obrátěho lapače, co ti visel přímo u hlavy?“

„Já nevím... teda, chci říct, že jsem kolem něj klidně mohl projít. Vážně nevím.“

„Nech to být a pojď dovnitř,“ řekla Faye hlasem, v němž jsem zaslechl strach. „Pokud ten lapač sundáš, ten, kdo ho sem pověsil, to pozná. O to mu nejspíš jde. Chce nás vyděsit.“ Protáhla se kolem mě a vyšla na louku.

Veškerá úleva, kterou jsem do té doby cítil, se najednou vypařila. Faye mě přesvědčila. Uvěřil jsem tomu, že tu včera